

„הזמן הצהוב“: פניני, אזולאי, פרי, אברהמי הבובה הוחרמה

כשהשחקן מתי סרי גמר לספר את הקטע הזה (בצורה יוצאת מן הכלל) ראיתי בקהל נערה המוחה דימעה.

הזמן הצהוב כתבה עיתונאית שהפכה ספר שהפך הצגת תיאטרון. יש קטעים בהצגה שבהם מספרים פליטים על הוריהם שולקו מהארץ. גנת ערביה בגילדים אומרת: „לא אני מלמדת אותם לשנוא יהודים. החיילים שלום מלמדים את זה.“

אנשים מהקהל זיזו כביסאות באי נוחות. עיזבו פוליטיקה, עיזבו מיליטריזם, עיזבו דיבורים על בריחה היסטורית, תורידו מבט — כאן לידכם, תסתכלו באדם הפשוט. בכאני שלו, בגעגועים, בכמיהה ובכיסופים למולדת (ואין הכוונה, הפעם, ליהודים).

יש קטע בהצגה שבו מספרת גננת על הילדים מהגן ששרים שיר על חופש בכל פעם שהם פוגשים בחיילי ישראלים. העיתונאי שבהצגה אומר שזה מוכיר לו את הילדים היהודיים שהיו שרים כלניות כשהיו פוגשים בחיילים בריטיים.

„איך הגלגל מסתובב“ שר פענו שמוליק קראוס. בסיום ההצגה שמעתי את הנערות שחתה רימעה, אומרת: „בפעם הראשונה אני רואה את הצד האנושי.“

אחד בלונדי

ועם באפק, יצ'ונקה. את המיליון „ציטוט“ את מכירה זה מה שהיו המישפט שהוכרת. עצם העניין שמן הכל מישפט הזה על חוף-הים, ובסך הכל שישמש כצינור להעברתו.

אם את עדיין כועסת, לכי לחון שרתון. חפשי בחור צעיר, שוץ מאוד בעל תלמים בלונדיים ועיניים כחולות, תיפסי אותו כאוון ותעשי לו נורינו. רק היוזרי שלא לתפוס בטעות מישוה אחר. עצם העניין עצמו שומר לעצמו את זכות-השתיקה בנושא זה, והוא ידבר עליך כאמצעות עורדינו בלבד. למרות הכל, מכיון שהתרגזו והטרחו את עצמך לכתוב למרד, אנו שמחים להעניק לך תקליט (לא של חיים משה).

צילום: משה, העולם הזה

חיים משה אינטלקטואלו

טרנו

מזונו של האדם

מכירים את הטיפוסים, שנורא-נורא אהבים להשתתף בוויכוחים חברתיים? אם יש או אין להם מה להגיד — והיו עובדה שולית לגביהם: העיקר לדבר, ולדבר, ולדבר, ולדבר. יש להם גם שיטות משלהם: הם מחכים שיהיה רגע-שיקט, וטראח, הם משתלטים על השיחה.

או, כשמצפים מהם לאיזה מישפט מחץ (שיהיה חזק לפחות כמו הטונים הגבוהים שלהם) מגיע מישפט עלוב וחזוור, זה יכול להיות „נכון, נכון מאודו“ שנאמר בלהט רב. או התהלה מבטיחה כמו: „ולא זו בלבד, אלא ש“ ופה, כשמצפים לאיזה המשך ממוצץ, מגיע: „אלא שיש פה בחלט מקום למחשבה“. נו, ברגע כזה מתחשק לומר „אחד כזה“, „אולי תסתום את הפה, אידוטי“ אבל מפני שזה לא נעים, פשוט שותקים.

הנה לכם בכליזאת מישפט תגובה מנומס יותר. אחרי מישפט ממוצץ כנ"ל תמשיכו בטיבעיות: „האוכל הוא מזונו של האדם“ יעני, מישפט ברור, אין עליו מחלוקת, ונוסף על כך: הוא נתקע בלי קשר, בדיוק כמו המישפטים של המעצבנים הם.

אם גם המישפט הזה לא יעזור, אתם יכולים לומר בלב שלם: „תשתוק, יא אידוטי“

עיתונות

אפסי ואני

טינה טרנו, שהיתה פה בכיקור קצר לפני איזה מליון שנים טסה ופרחה לה, אבל השאירה אחריה המון כותרות בעיתונים, כידיעות, למשל, הכינו אותנו שבוע מראש ל„אדם ברוך עם טינה טרנו“. זה שבטופו של דבר טינה טרנו ריאיינה את אדם ברוך, זה היה זיזי. אבל הכותרת הזאת, „טינה טרנו עם אדם ברוך“ (או להיפך) באמת נזמנת. מיהי אותה טינה טרנו, ארשה לעצמה, בעזות-מצח שכוז, עמוד בכפיפה אחת עם אדם ברוך? חדשות לא פיגרו אחרי ידיעות ז'אנר הזה של אני ואפסי עוד, למחרת יום ההופעה של אדם ברוך, עליחה, של טינה טרנו, הופיעה כעמוד אשון של העיתון כותרת גדולה: „היא הרסה את מולדבי“

מה, אתם לא יודעים מי זה מולדבי? תתביישו לכם: מולדבי הוא... טוב, גם לא יודע בדיוק, אני אברר ואודיע לכם. (אחרי כירור קצר עולה ששרון מולדבי הוא כתב צעיר לענייני סיקה. טוב לדעת.)

כסטיבל שמח

מדי שנה מתקיים פסטיבל-זמר של „ועת-הנוער בני-יעקובא. חניכים מכל „בניה-הארץ מכינים שירים ומבצעים אתם על הבימה, במופע ססגוני ורייבי.“

הפסטיבל הזה גרם לוויכוחים רבים בתנועה. ההנהלה הארצית של בני-יעקובא התנגדה לפסטיבל, בטענה שהוא מנוגד לרוח התנועה ולערכיה. „חניכים, לעומת זאת, לא הסכימו בשום פנים לוותר על המופע.“

טוב, הם התווכחו קצת, רבו קצת, לבסוף החליטו שהפסטיבל יתקיים, יערך בצורה צנועה.

עד כאן, על מה שהיה לפני הפסטיבל.

בפסטיבל עצמו היה שמח הרבה זניה“ ייללה תמי. שעתים היא בכתה, ושעתים אמה סירבה, היא ליטפה, ניחמה, הבטיחה אלף הבטחות ועשרות מתנות, אבל יום דבר לא עזר.

או הגיע הטיעון המוחץ של תמי. בקול הכי תמים בעולם אמרה תמי: „אל הילדים בגן כבר היו בקניה, רק אני לא“

עצם העניין שי כרם

עצם העניין, מדור חדש. נועד לצע: יים בגיל (ומותר לצעירים ברוחם). אם יש לך מזה לתרום להציע, להגיד, להלל, לשבח ולשאול — כתוב ל„עצם העניין“, העולם הזה, ת"ד 136, תל-אביב. בכל שבוע יוגרל תקליט חדש לגמרי בין המשתתפים מיוזמתם במדור.

תקליטים

„ריבור חדיש“

לוחמים רומנטיים

טים, ושאר השירים נועדו למלא את הפלסטיק. גם העטיפות שלהם, לרוב, חפיניקות, והמטרה שלהם היא מיס-חרית בלבד.

בתקליט-האוסף החדש, שיצא בהרצאת הד ארצי, LET'S GO SOUL (בערך: נלך על הנשמה) אין ולא כלום מהדברים הנ"ל. שירי מוסיקת-הנשמה השחורה מצויינים, כולם, עד האחרון שבהם. אין בתקליט הזה להיטי-רגע, כולם מרגשים ויפים, והעיקר נצחיים. אלה הם שירים הנשארים טובים גם כשהשנים חולפות והאופנות משתנות, כרי להשייך לעדת המבקרים

היפופים של „ריבור חדיש“ המבקרים קוטלים. הקהל קונה

והאננים, צריך לעמוד כחוקים נוקשים. שים, ברגע שמישהו סוטה מהם, הוא הופך כאחד האדם.

אחד מחוקי-היסוד הוא לקטול את מה שהקהל אוהב, ולשבח ולהלל את החומר הכי לא-נמכר.

כל זה נאמר כהקדמה לתקליט החדש של דיבור חדיש. התקליט הזה הוא לא זבל (ברגע זה ממש אני זוכה בוודאי למבטי זילוול ורחמים מצד האננים/המבקרים ומועף מיידית משרותיהם).

אני כשלעצמי לא אשמע את התקליט הזה, אבל יש כמה סיבות טובות לכך שאי-אפשר לקרוא לו זבל. דיבור חדיש לא עושים מוסיקה איכותית, וגם לא מתכוונים לעשות כזו. לכן אי-אפשר לשפוט אותם על פי אמות-המידה של מוסיקה זו. המוסיקה שלהם נועדה לרחבת הריקודים. יש להם להיטים, העשויים במיקצועיות רבה, והממלאים את יעורם כמקפצים וכמהנים על רחבת הריקודים.

חוץ מזה, תקליט הנמכר במיליוני עותקים ברחבי העולם לא יכול להיות זבל, אלא אם כן הקהל מטומטם, ואז צריכים המבקרים למצוא לעצמם קהל אינטליגנטי יותר. יש לשני היפופים הללו מיליוני מעריצות בכל העולם, וגם בארץ, ואלה מהווים את מרד ההצלחה הטוב ביותר.

התקליט החדש שלהם דומה לראי שון, לשני, לשלישי ולרביעי. מי שיאהב אותם, יאהב גם את זה.

תמי כולם היו בקניה“

LET'S GO SOUL

תקליטי-אוסף הם, ברור-כלל, בעייתיים. יש בהם שניים-שלושה להי